

บทที่ 1

กาลครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ ณ แมนชั่นหรูใจกลางป่าคอนกรีต ชายหนุ่มรูปงามกำลังร้ายมนตร์ของเขาด้วยปลายนิ้วลงบนแผ่นกระดาษขนาดใหญ่ ภาพวาดไม่เป็นรูปเป็นร่างชัดเจนนัก หากแต่แต่งแต้มด้วยสีอันอันหลากหลาย คล้ายเจ้าตัวกำลังตัดสินใจว่าจะเลือกใช้สีใดมากกว่าวาดออกมาเป็นภาพอะไร

บนโต๊ะกระจกกลางห้องเต็มไปด้วยภาพถ่ายของหญิงสาวหน้าคม ผมยยาวชาวเอเชียหลากหลายอิริยาบถ ดวงตาสีฟ้าพิจารณาภาพเหล่านั้นทีละภาพ ก่อนหยิบภาพที่ตรงใจมากที่สุดขึ้นมาวางไว้ตรงหน้า เสียงเคาะประตูดังขึ้นท่ามกลางความเงียบที่อยู่เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เช้า อเล็กซานเดอร์เลือกไม่ใส่ใจกับเสียงนั้น และหวังว่าใครก็ตามหลังบานประตูจะล่าถอยไปเองเมื่อไม่ได้รับคำตอบ

หากเขาคิดผิด ถึงเสียงเงียบลงแต่ไม่ได้หมายความว่าฝ่ายนั้นจะยอมล่าถอยไปง่ายๆ ทั้งยังรู้สึกไขว่คว้าเจเปิดประตูเข้ามาเองเสียอีก โดยไม่จำเป็นต้องหันไปมอง เขาก็รู้ได้ในทันทีว่าผู้บุกรุกคนนั้นเป็นใคร เพราะมนุษย์ไร้มารยาทที่สามารถทำเรื่องแบบนี้ได้มีแค่คนเดียว

"นายควรเปลี่ยนคนดูแลตึกนี้เสียใหม่ นะอเล็กซ์"

คำเตือนภาษาฝรั่งเศสดังมาจากร่างสูงเจ้าของผมสีน้ำตาล คาราเมลเช่นเดียวกับดวงตา ชายหนุ่มสวมเสื้อยืดสีขาวทับด้วยสูท เนื้อดีสีเทาซึ่งออกแบบตัดเย็บด้วยตนเอง ใบหน้าคมคร้ามเกลี้ยงเกลา ดูสะอาดตา

และหากไม่ได้รู้จัก ปีแอร์ พอร์เรลทียเอร์ เป็นการส่วนตัวมานานหลายปี อเล็กซานเดอร์คงมองเพื่อนของเขาคนนี้เหมือนที่คนอื่นๆ มองว่าเหมาะสมจะเป็นนายแบบมากกว่าดีไซเนอร์ชื่อดัง

"รู้มั๊ยว่าแค่ห้าสิบลูโร ฉันก็เปิดห้องนายได้แล้ว" ผู้บุกรุกคุยอวดพร้อมโยนกุญแจที่ได้จากคนดูแลตึกให้

เจ้าของห้องรับกุญแจดอกนั้นมา บอกกึ่งซนกึ่งโมโหว่า

"ไม่มีใครเคยบอกนายหรือว่าเจ้าของบ้านไม่เปิดประตูให้แปลว่าเขาไม่ต้อนรับ ไม่ใช่ให้ถือวิสาสะเข้ามาเองแบบนี้"

"ทำไม" คนถูกกล่าวหาถามกลับหน้าตาเฉย "หรือต้องเป็นสาวๆ เท่านั้น ถึงเข้าห้องมิสเตอร์มิลเลอร์ได้โดยไม่ต้องได้รับอนุญาต"

อเล็กซานเดอร์กลอกตาขึ้นฟ้า บอกด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่ายว่า "อย่าเอานิสัยของนายมาใช้กับฉันเลย จะผู้หญิงหรือผู้ชายถ้าฉันทำงานอยู่ก็เข้าไม่ได้ทั้งนั้นแหละ"

"เออ ฉันลืมไปว่านายมันทฤษฎีจำศีล ไม่นิยมกินทั้งคาวทั้งหวาน"

"ตึกว่าพวกกินไม่เลือกอย่างนายก็แล้วกัน" เขวะกลับแล้วหันไปสนใจกับงานของตนเองต่อ

"ฉันเลิกเว้ย" ปีแอร์เถียงทันควัน "แต่ไม่ได้เลิกมากเหมือนนายแล้วรู้ไว้ด้วยว่าการที่นายครองตัวเป็นโสด มันทำให้ฉันเสียชื่อ"

"ยังงั้นไม่ทราบ" ถามทั้งที่รู้ว่าข่าวเกี่ยวกับเมกซ์อาร์ติสต์และดีไซเนอร์คู่บุญนั้นมียูทูบีก็เรื่อง ถ้าไม่ใช่เรื่องงาน ก็เป็นเรื่องรสนิยมทางเพศที่ถูกหนังสือแท็บลอยด์ยัดเยียดให้จากตัวงานที่พวกเขาเลือกทำ

"พวกนั้นหาว่าเรากินกันเอง"

นั่นไง เดาผิดเสียที่ไหน

"รอบนี้เขยิบให้ฉันไปเป็นไป ส่วนนายยังรักชายเหมือนเดิม แล้วมีมือที่สามเป็นแม่ดาราอะไรนะ ที่นายถอดออกจากแคมเปญกลางคันนะ"

"สเตลล่า?"

"ใช่ ยัยนั่นแหละ ท่าทางจะเป็นคนปล่อยข่าวเพราะไม่ได้กินทั้งฉันและชวดงานของนาย"

"ไร้สาระ"

ปีแอร์มองคนตอบสั้นได้ใจความอย่างหมั่นไส้ "เออ นายก็พูดได้ลึ่วว่าไร้สาระ นายมันไม่เคยมองใครอยู่แล้วนี่ จะแค้นทำไม แต่ฉันนี่ต้องกินต้องใช้ กล้ามเนื้อบางอย่างถ้าไม่ได้บริหารนานๆ มันเหี่ยวนะเว้ย"

แน่นอนว่าผู้ชายทั้งแท่งยอมเข้าใจกันว่ากล้ามเนื้อส่วนไหนที่เจ้าตัวหมายถึง แต่ไม่ใช่วิสัยของเขาที่จะต่อปากต่อคำในเรื่องได้สะอาด ชายหนุ่มจึงปิดหัวข้อนั้นตกไปแล้วถามว่า

"นายช่วยบอกฉันทีว่าไม่ได้มาหาฉันด้วยเรื่องแค่นี้"

"เออสิวะ!" ดีไซเนอร์หนุ่มแกลิ่งหงุดหงิดขึ้นมาบ้าง "ใครมันจะว่างบินจากปารีสมาเหยียบรังหนูของนายด้วยเรื่องแค่นี้"

คนฟังแอบแค้นหัวเราะกับคำจำกัดความของสตูดิโอขนาดใหญ่ บนแมนชั่นหรูใจกลางกรุงเบอร์ลินที่กว่าจะตกลงราคาเช่าทั้งชั้นมาได้ต้องใช้เวลาต่อรองอยู่หลายเดือน แต่เอาเถอะ ถ้าเทียบกับซาโตรี่ที่เจ้าตัวเพิ่งซื้อทิ้งไว้ที่สวิสบ้านเขามันก็แค่รังหนูจริงๆ

"ฉันอยากให้นายบินไปดูคอลเล็กชั่นใหม่ จะได้ตกลงกันเรื่องคอนเซ็ปต์" ชายหนุ่มหมายถึงเสื้อผ้าสำหรับฤดูหนาวและฤดูใบไม้ร่วงของปีหน้า

ในวงการแฟชั่นงานมักถูกเตรียมไว้ข้ามปีเสมอ บรรดา ดีไซน์เนอร์และบรรณาธิการแฟชั่นจึงจำเป็นต้องคิดการณ์ไกลวางแผนล่วงหน้าไว้ปีต่อปี

สำหรับแฟชั่นวีคในปีหน้า งานต้องถูกร่างตั้งแต่ต้นปีนี้ จะมา คิดก่อนเพียงไม่กี่เดือนไม่ได้ งานของเขาเองก็เช่นกัน เทรนด์เครื่องสำอาง มักถูกกำหนดไว้โดยผู้มีอิทธิพลของวงการ อยู่ที่ว่าเจ้าของแบรนด์จะเลือก หยิบจับเทรนด์ใดขึ้นมาเป็นตัวชูโรงในแต่ละคอลเล็กชั่นของตน สำหรับ เขา...อเล็กซานเดอร์มีใจหายในใจไว้แล้ว

"เป็นอาทิตย์หน้าได้มั๊ย" อเล็กซานเดอร์ถาม

"ทำไม นายติดอะไร"

"งานตัวเองสิวะ" ดวงตาสีฟ้าจัดจ้านอยู่ที่ภาพหญิงสาวบนโต๊ะกลาง ตัวนั้น

"อ้อ..." ปีแอร์แกล้งอุทานเหมือนไม่รู้ ทั้งที่เห็นภาพถ่าย ตัวอย่าง สีลิปสติค อายแชโดว์ และบลัชออนวางเกลื่อนเต็มโต๊ะตั้งแต่ถือวิสาสะ เปิดประตูเข้ามาแล้ว

"La belle et la bête* นะเธอ"

ปีแอร์นึกถึงธีมงานสำหรับเครื่องสำอางคอลเล็กชั่นพิเศษช่วง ฤดูใบไม้ร่วงที่เพื่อนเคยเล่าให้ฟังก่อนเดินไปหยุดที่หน้าโต๊ะ ดวงตา สีคารามลซ่อนความประหลาดใจไว้เมื่อเห็นภาพผู้หญิงสาวชาวเอเชีย สีสาวสวยเหมือนห้องฟ้ายามราตรี ใบหน้าเรียวได้รูปนั้นเกือบบึ้ง ทางการจนไม่อาจละลายตา

"Non. Le plus beau de tous.**" อเล็กซานเดอร์ตอบเป็น

* La belle et la bête (ภาษาฝรั่งเศส) แปลว่า Beauty and the beast หรือโฉมงามกับเจ้าชายอสูร

** Le plus beau de tous (ภาษาฝรั่งเศส) แปลว่า ผู้งามที่สุด (The most beautiful of all หรือ The fairest) มาจากคำพูดของราชินีใจร้ายที่ใช้ถามกระจกวิเศษในภาษาฝรั่งเศสว่า "Miroir, miroir sur le mur, dis-moi qui est la plus belle de toutes." (Mirror, mirror on the wall, who's the fairest of them all.)

ภาษาฝรั่งเศสตามเจ้าของภาษา

ปีแอร์เล็กคิว

"The Fairest? สโนว์ไวท์นะเหรอ เอ้า ฉันนึกว่านายเลือก โฉมงามกับเจ้าชายอสูรไปแล้วซะอีก"

"ฉันเปลี่ยนใจ" คำตอบสั้นไร้คำอธิบาย แต่มีหรือที่เพื่อนสนิท ผู้ร่วมงานกันมาหลายปีจะไม่รู้

"ใคร"

"อะไร"

"ฉันถามว่าใคร" ปีแอร์ยิงคำถามตรงจุด

เมื่อเพื่อนเลือก The Fairest เป็นหัวข้อ แน่نونว่าต้องเป็น 'ใคร' ไม่ใช่ 'อะไร' หรือ 'ที่ไหน' เขาไม่ได้ตาถั่วนี้ เดินเข้ามาเห็นภาพ ผู้หญิงวางหธาเต็มโต๊ะ ไม่ใช่นางแบบมากหน้าหลายตาแต่เป็นภาพ นักร้องของผู้หญิงแค่คนเดียว ถ้าผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่แรงบันดาลใจแล้ว จะเป็นใครได้อีก

"เพื่อน" อเล็กซานเดอร์ตอบสั้นเหมือนเดิม

เมื่อถูกถามถึงความในใจ เขามักตอบน้อยคำเสมอ ยิ่งน้อย ยิ่งบ่งบอกถึงความสำคัญ คนถามจึงสนุกที่จะรูกลึ่หาคำตอบ

"เพื่อน...ซนிடไหนไม่ทราบ เดี่ยวนี้คำจำกัดความมันเยอะ ทั้ง เพื่อนกิน เพื่อนนอน เพื่อนเที่ยว เพื่อนกินเดียว แล้วก็..."

"เพื่อนแบบที่คนทั่วไปเขาเข้าใจ ไม่ใช่อย่างที่คุณคิด"

"จริงรึ้อ?" ปีแอร์เอ่ยล้อเสียงสูง มือเอื้อมไปหยิบภาพหญิงสาว สวมเสื้อยืดสีขาวกางเกงขาวาวนึ่งอยู่บนชิงช้า มองตรงมาด้วยสายตาลึ่ล้าย กำลังโกรธคนที่ยืนอยู่หลังกล้อง "ฉันว่าฉันรู้จักเพื่อนนายทุกคนนะ แต่ คนนี้ไม่เคยเห็นหน้า"

"เขาไม่ใช่คนที่นี่"

"หญิงสาวจากแดนไกล" น้ำเสียงยังคงล้อเลียนไม่เลิกรา

หากคนที่ซ่อนสีหน้าเก่งยังคงตอบเพียงสั้นๆ ว่า "ประมาณนั้น" ดีไซเนอร์หนุ่มเลื่อนสายตามองไปยังภาพถ่ายอีกภาพหนึ่งที่ น่าจะมาจากนิตยสาร หญิงสาวคนเดียวกันสวมชุดราตรีาวสีน้ำเงินจัด ระเบียบระยับแพรวพราวด้วยคริสตัลเม็ดเล็กๆ ปักทั่วทั้งชุด นั่งอยู่ บนบัลลังก์ทองคำแบบโบราณ สง่างามราวกับราชินี

"ขาว สวย สง่า แต่ฉันไม่ใช่"

ภาพลักษณ์แข็งแกร่ง ดู ดวงตาแอบร้ายนิดๆ ไม่เหมาะกับควม ไร่เดี่ยวสาของสโนว์ไวท์เลยสักนิดเดียว ปีแอร์อดแปลกใจไม่ได้ที่ เพื่อนพลาตตั้งแต่ยังไม่เริ่ม

ตลอดหลายปีที่ผ่านมาทำงานร่วมกัน เขารู้ว่าอเล็กซานเดอร์มักดึง เทพนิยายมาใช้เป็นแรงบันดาลใจให้กับเครื่องสำอางของเขาใน คอลเล็กชั่นพิเศษช่วงเทศกาลเสมอ และนางแบบที่เลือกมามากก็เกี่ยวพัน กับธีมในปีนั้นๆ

เมื่อปีก่อนเจ้าตัวเจาะจงเปิดออ디션ในกรุงโคเปนเฮเกนเพื่อหา หญิงสาวที่จะมารับบทเจ้าหญิงเงือกน้อยในหนังโฆษณา ทั้งที่ผู้ร่วมงาน ทุกฝ่ายเห็นตรงกันว่านักเทนนิสสาวชาวรัสเซียซึ่งกำลังโด่งดังในปีนั้น น่าจะเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด ทั้งผมยาวสลวยสีทองอร่าม ดวงตาสีฟ้า น้ำทะเล และขาอันเรียวยาวของเธอที่ตรงคอนเซ็ปต์ที่เขาวางไว้ ทุกประการ แต่อเล็กซานเดอร์กลับปฏิเสธ

'ผมไม่ต้องการแค่คนดังมาดั่งลูกค้า แต่อยากได้คนที่เหมาะสม กับภาพลักษณ์ที่ผมวางไว้จริงๆ ซึ่งเธอยังไม่ใช่'

สุดท้ายเจ้าตัวเลือกนักร้องสาวโนเนมช่างถนนที่บังเอิญเจอกัน ระหว่างทางกลับโรงแรม ผู้หญิงคนนั้นดึงความสนใจของเขาไว้ได้ด้วย น้ำเสียงก้องกังวานที่บอกเล่าเรื่องราวอันแสนเศร้าสร้อยของหญิงสาว ซึ่งถูกคนรักทิ้งไป

...ราวกับเงือกสาวที่ร้องขอความรักจากเจ้าชายหนุ่ม

อเล็กซานเดอร์พิจารณาผมยาวสยายสีทองกับดวงตาสีฟ้าจัดและ
กระเล็ๆ บนใบหน้าของเธอก่อนสรุปเลือกผู้หญิงคนนั้นมาเป็นแบบ
ในงานโฆษณา และใช้เพลงที่เธอแต่งเองเป็นเพลงประกอบ

จากผู้หญิงที่ไม่เคยมีใครรู้จัก กลับดังชั่วข้ามคืน

คอลเล็กชั่น Den Lille Havfrue* ของ Alexander Müller
ในปีนั้นขายหมดแค่เพียงอาทิตย์แรกที่วางขาย ทั้งนางแบบและ
เครื่องสำอางของเขาประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก

อเล็กซานเดอร์มีดวงตาดูจวนขยายที่ใช้ส่องหาความงดงามใน
จุดที่คนอื่นมองไม่เห็น

แต่งงานนี้ เขาว่าเพื่อนพลาด พลาดอย่างมากทีเดียว

ผู้หญิงคนนี้สวย สง่า หากเกินวัยจะไร้เดียงสา ผิวเธอเนียนขาว
แต่ไม่ละมุนละไมราวหิมะ แล้วดวงตาคู่นั้น...คมชนิดที่เรียกว่าถ้าตัว
ใส่ใครคงได้บาดเจ็บแผล

"ฉันว่าผู้หญิงคนนี้...ดูยังไงก็ไม่ใช่สโนว์ไวท์"

"แล้วใครว่าฉันจะให้เขาจับที่นั่นล่ะ" อเล็กซานเดอร์ตอบพร้อม
รอยยิ้ม

"ก็นายบอกเองว่า The Fairest" ปีแอร์ท้วง "The Fairest
ก็ต้องสโนว์ไวท์ไม่ใช่เธอ"

"ใช่ แต่นายลืมไปอย่างว่าเรื่องราวทั้งหมดในนิทานจะเกิดขึ้น
ไม่ได้เลยถ้าขาดคนสำคัญคนหนึ่งไป"

"นายหมายถึง..."

"The Evil Queen"

* Den Lille Havfrue (ภาษาเดนมาร์ก) แปลว่า The Little Mermaid หรือ เจ้าหญิงเงือกน้อย

บทที่ 2

หญิงสาวเตรียมพร้อมแต่งตัวเอาฤกษ์เอาชัยไว้ตั้งแต่เช้า ถึงเป็นแค่การรับโทรศัพท์แต่เธอต้องดูดีไว้ก่อนเสมอ ฉัตรชวาถือคติที่ว่า 'สวยเสมอคือทางออก' ตั้งแต่แตกเนื้อสาวจนเข้าวงการมาเกือบสิบปี เธอไม่เคยละเลยเรื่องนี้เลยแม้แต่วันเดียว ยิ่งเข้าเลขสามยิ่งต้องระวัง ถึงใครต่อใครจะเอ่ยปากบอกว่าเธอหน้าเด็กกว่าอายุ แต่เรื่องแบบนี้ปล่อยให้พร่องไม่ได้เป็นอันขาด ประโคมได้ต้องประโคม คอร์สไหนใครว่าดี ฉัตรชวาจัดหมด เพื่ออาชีพการงานแล้ว เธอทุ่มไม่อั้น

สำหรับเธอ เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหา หน้าตาต้องมาเป็นอันดับหนึ่ง ถึงจะถูกหน้าหวานผู้จัดการและหน้าแท็กซี่ของเธอค่อนข้างเยอะ เวอร์ทำอะไรเกินจำเป็น แต่ฉัตรชวาไม่สน

เธออาจไม่เก่งเรื่องประจบประแจงฉอเลาะเหมือนใครเขา และมีเรื่องวุ่นวายให้นักข่าวเขียนถึงเสมอ แต่ถ้าพูดถึงเรื่องหน้าตาแล้ว ฉัตรชวาบอกได้เลยว่าไม่มีใครสู้เธอได้

ไม่มี...จนกระทั่งยัยนั้นโผล่มา

ฟ้าอุตุส่าห้ส่งเธอมาเป็นดาวประดับวงการแล้วแท็กซี่ ทำไม่จะต้อง

ส่งยัยชะเอมเทศนั้นมาเป็นก้างขวางคอด้วย

ตลอดเวลาที่อยู่ในวงการชื่อเสียงเธอไม่เคยมัวหมอง แต่พอเล่นละครกับยัยนั่นเท่านั้น ชื่อเสียงกลับกลายเป็นชื่อเสียงขึ้นมาในชั่วข้ามคืน

ราชินีแห่งวงการบันเทิงไทยต้องมีคำไว้อาลัยพวงท้ายก็เพราะยัยเด็กคนนั้น!

คิดถึงตรงนี้แล้ว นิ้วเรียวยาวราวกับเล่มเทียนริบตะลงตรงหว่างคิ้ว ออกแรงคลึงโดยอัตโนมัติ

ไม่ เธอจะไม่คิดเรื่องยัยนั่นให้หน้าผากย่นเป็นอันขาด

เธอยอมรับว่าถึงเรื่องประจบประแจงฉอเลาะและความเอื้อจะสู้แม่ชะเอมเทศนั้นไม่ได้ แต่เรื่องไบหน้า เธอรับรองได้เลยว่าของเธอ...แต่ทั้งนี้ดูไม่ได้เสริม ฉีด หรือหักแล้วบอกว่าตัดฟันมาอย่างใครเขาแน่นอน

และในเมื่อเธอรู้ว่าความสวยงามจากธรรมชาติมีวันร่วงโรยไปตามกาลเวลา ไม่เหมือนดอกไม้พลาสติกที่จะก็่แดดก็่ฝนก็่เคาะกลับมาเหมือนเดิมได้ ดังนั้นเธอจึงไม่ยอมปล่อยให้อารมณ์ชุนมัวมาทำร้ายเครื่องมือทำมาหากินของตัวเองเป็นอันขาด

เรื่องมันผ่านไปแล้ว ปล่อยให้มันผ่านไป วันนี้เธอจะเริ่มต้นใหม่ งานดี ๆ กำลังจะเข้ามา เธอจะต้องทำจิตใจให้ผ่องแผ้วใส่สะอาดตัดขาดจากความคิดอ้อมงคลทั้งปวง โดยเฉพาะวันนี้เป็นวันเกิดของเธอ เธอควรจะต้องคิดถึงแต่เรื่องดี ๆ จะได้ส่งเสริมดวงให้รุ่งโรจน์ชั่วกาล

ฉัตรชวาเช็กภาพตัวเองในกระจกเงาบานใหญ่บริเวณโถงทางเดินระหว่างห้องครัวกับห้องรับแขก แล้วเหลือบตาไปมองนาฬิกาบนฝาผนัง ทำไมยังไม่โทรมาสักที บ่ายสองแล้วนะ มัวทำอะไรกันอยู่ หญิงสาวตั้งใจไว้แล้วว่าหลังทราบข่าวดี เธอจะรีบปิ้งรถกลับบ้านใหญ่ไปฉลองวันเกิดกับครอบครัวตามธรรมเนียม

ฉัตรชวาไม่เคยจัดงานฉลองใหญ่โตกับเพื่อนฝูงอย่างที่ดาราคนอื่นชอบทำ

ไม่ใช่ไม่มีใครคบ แต่เธอไม่เอาใครมากกว่า

คนอยากเป็นเพื่อนกับเธอน่ะมีเยอะแยะ แต่ไม่มีใครจริงจังกับเธอเลยสักคน ต่างหวังผลประโยชน์จากเธอด้วยกันทั้งนั้น ถ้าหากฉัตรชวาเป็นพวกเหลิงไปกับค่ายกยอปอปั้น เธอคงสอยคนพวกนั้นไว้ฟังคำชมแก้เบื่อไปแล้ว แต่เพราะเธอรู้แจ้งอยู่แก่ใจว่าแต่ละคนเป็นอย่างไร จึงเลือกไม่คบเสียดีกว่า

แม่พวกนั้นจัดอยู่ในพวกต่อหน้ามะปลับลับหลังตะโก เล่นละครเก่งทั้งในและนอกจอ เอาคำพูดเธอไปพลิกแพลงขายกินจนเป็นข่าวเสียหายหลายต่อหลายครั้ง มีเรื่องกับเขาที่ไร ฉัตรชวาต้องตกเป็นจำเลยทุกที

แรกๆ เธอทนทำเป็นไม่สนใจ แต่พอหนักข้อเข้าเธอเลยเอาคืนซะบ้าง พวกนั้นก็ทำเป็นบิบน้ำตาต่อหน้าลื้อ เล่นบทปลาบู่ทองเรียกร้องความสนใจแล้วปล่อยให้คนดูสรุปลงท้ายว่าเธอผิดเต็มประตูโดยไม่สนใจว่าสาเหตุนั้นมาจากอะไร

เจอแบบนี้เข้ามามากๆ ฉัตรชวาเลยบอกตัวเองว่าถ้าเธอจะผิด เธอคงผิดแค่เรื่องเดียว ตรงที่เกิดมาสวย รวย และเก่งมากจนใครต่อใครอิจฉา

สองข้อแรกฉัตรชวาขอบคุณพ่อกับแม่และต้นตระกูลที่ทำให้เธอมาพร้อมตั้งแต่เกิด ส่วนข้อหลังหญิงสาวบอกได้เลยว่ามาจากตัวเองล้วนๆ เธอรักการแสดง หลงใหลในศาสตร์แห่งการรังสรรค์จินตนาการเป็นคนอื่นเพื่อบอกเล่าเรื่องราวผ่านตัวละคร เธอรักงานนี้มากชนิดที่ไม่เคยคิดอยากมีกิจการอื่นไว้รองรับยามแก่เฒ่าอย่างใครเขา

หญิงสาวไม่เกี่ยงที่จะต้องเล่นบทแม่หรือยายใน 'อนาคต' เพียงแค่ขอให้เหมาะสมกับวุฒิและวัยเท่านั้น ไม่ใช่อายุแค่สามสิบต้นๆ ก็

ให้ไปเล่นเป็นแม่ของเด็กอายุสิบห้า มันไม่ใช่เสียที่ไหน

ถ้าบทที่ได้มาเป็นสาวใจแตกหรือเหตุการณ์บังคับให้มีลูกตั้งแต่
ยังเด็กก็ว่าไปอย่าง แต่การยึดเยียดให้เธอเล่นบทแม่เพียงเพื่อเชยิบ
ที่ทางให้นักแสดงหน้าใหม่ มันไม่ใช่เลยจริงๆ

ถ้าเป็นอีกเจ็ดปีสิบปีข้างหน้าก็ไม่แน่ แต่ตอนนี้เธอไม่เอาเด็ดขาด
ฉัตรชวาปฏิเสธละครไปหลายเรื่องเพราะเหตุนี้ ไม่ได้หยิ่งแต่เธอ
รับไม่ได้

อีกอย่างถึงเธอจะอยู่ในช่วงขาหลงก็เชื่อว่าลงแบบตกเหว
เสียหน่อย ผู้จัดดีๆ น่ารักที่คอยหยิบยื่นงานให้ด้วยรู้จักรู้จักนิสัย
เนื้อแท้ของเธอยังพอมีอยู่บ้าง...เพียงแต่น้อยมากเท่านั้นเอง

ฉัตรชวาเคยสงสัยว่าถ้าเธอเป็นเหมือนคนอื่นๆ ไม่ยึดเอาใจ
ตัวเองเป็นที่ตั้งมากจนเกินไป ชีวิตในวงการจะง่ายกว่านี้หรือเปล่า

คนแข็งไม่เคยยอมใครมักถูกมองในแง่ลบเสมอ ถึงเธอจะเป็นดารา
เจ้าบทบาท ได้รับการยอมรับจากบุคลากรที่ทำงานร่วมกัน แต่หลังจาก
เป็นอย่างไรคงไม่สำคัญเท่าหน้าฉากยังมีคนสนใจอยู่หรือเปล่า

เธอเคยตั้งเพราะงานแสดง แต่สามปีให้หลังคนกลับรู้จักเพราะ
ข่าวฉาว ข่าวที่ไม่ว่าจะก็ปีก็ยังคงตามหลอกหลอนเธอไม่มีวันสิ้นสุด

งานที่เธอเคยรับในระดับเกรดเอถูกลดลงมาเหลือแค่เอลบและ
กระดืบไปจนถึงบี บทนางเอกเจ้าน้ำตาทางถนนไม่ผ่านมาถึงมือเธอ
อีกเลย เดี่ยวนี้ถ้าบทไม่แรงไม่ร้าย ฉัตรชวาไม่เคยได้กิน หญิงสาวเคย
น้อยใจว่าทำไมทุกคนไม่ลืมความผิดพลาดในครั้งนั้นเสียที แต่พอ
คิดได้ว่างานคืองาน จะบออะไรก็ล้วนแต่ซุรสุให้ละครด้วยกันทั้งนั้น เธอ
จึงรับเล่นไม่ว่าจะนางเอก ผี หรือนางเอกร้าย หากบทเด่นและยัง
เป็นตัวดำเนินเรื่อง เธอยอมเล่นทั้งหมด

อย่างละครผีเรื่องทีเพิ่งจบไป เธอต้องใช้เวลาที่มงานเปลี่ยนหน้า
สวยๆ ของเธอให้กลายเป็นศพวันละสามชั่วโมง ไม่รวมตอนล้างออก

อีกชั่วโมงกว่า ทั้งร้อนทั้งคันแต่เธอไม่เคยบ่นสักแอะ เธออยากให้ทุกคนรู้ว่ามืออาชีพเขาทำงานกันอย่างไร ไม่ใช่แบบแม่พวกนางเอกใหม่ ที่ตากแดดแต่ไม่ถึงสิบนาทีก็เรียกหาน้ำเย็น วิ่งเข้าที่ร่ม

ฉัตรชวาทุ่มเทให้ละครเรื่องนี้มาก ชนิดที่ใครต่อใครบอกว่าเธอน่าจะได้รางวัล และแม้ไม่เคยพูดออกมาจากปาก หรือยอมรับออกมดั่งๆ แต่เธอก็แอบหวังอยู่เช่นกันว่าอย่างน้อยถึงคนดูไม่รักอย่างแต่ก่อน แต่ขอให้เห็นถึงความสามารถและความทุ่มเทที่เธอมีให้กับงานบ้าง แค่นั้นเธอก็พอใจ

ฉัตรชวารอโทรศัพท์ที่อยู่เกือบชั่วโมง แต่ไม่มีเสียงดังสักกริ่งให้ได้ยิน

กำลังจะโวยวายแต่นึกขึ้นได้ว่าเธอไม่ได้ให้เบอร์โทรศัพท์ส่วนตัวกับเอเจนซีไว้ และฝ่ายนั้นคงมีแค่เบอร์ของนำหวานผู้จัดการส่วนตัวหญิงสาวไม่เคยรับงานเอง ทุกงานต้องผ่านคนกลางเสมอ เธอไม่ชอบความวุ่นวายของตัวเองเลย รายละเอียดสัญญาหรือว่าเนื้อหาปลีกย่อย ฉัตรชวาต้องการรู้แค่ว่าเธอสำคัญอย่างไรกับงาน และต้องทำอะไรบ้างให้งานนั้นออกมาดีที่สุดในที่สุด

ตามหลักการแล้วฟังดูน่าจะดี แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น

เธอเคยคิดว่าดวงของตนคงไม่เหมาะกับการมีมิตรหรือบริวารผู้คนที่เข้ามาในชีวิตถึงได้เอาเปรียบคดโกงเธออยู่เสมอ ผู้จัดการคนก่อนๆ ถ้าไม่ถูกไล่ออกเพราะสร้างเรื่องไว้ ก็ต้องทำอะไรให้เธอไม่พอใจจนทนอยู่ด้วยกันไม่ได้ทุกที

โชคดีเหลือเกินที่หลังจากมีปัญหากับคนล่าสุด แม็กก็ช่วยติดต่อนำหวาน น้องสาวซึ่งเพิ่งออกจากงานและไม่เกี่ยงที่จะตามดูแลหลานมาทำหน้าที่นี้ให้ เธอถึงได้คนรู้ใจมาคอยดูแลใกล้ชิดที่สุดในที่สุด

เมื่อน้ำสาวยังไม่โทรมารายงานผลเรื่องโฆษณารถยนต์ตัวใหม่
หญิงสาวจึงคว้าโทรศัพท์กดไปหาน้ำด้วยตัวเอง

ฉัตรชวยังไม่ทันได้บอกฮัลโหลด้วยซ้ำ ฝ่ายนั้นก็ตอบกลับมา
ด้วยน้ำเสียงไม่สู้ดีนักว่า

‘น้ำอยู่ชั้นล่างแล้ว กำลังจะขึ้นไปหา รอน้อยนะ’

หญิงสาววางสายไปด้วยความรู้สึกประหลาดใจ

ไม่รอให้เธอพูดก่อน ตัดบทแล้วรีบวางสาย แปลว่าต้องมีอะไร

หรือน้ำหวานตั้งใจจะเซอร์ไพรส์วันเกิด เลยแกล้งทำให้เธอกังวล
ใจคิดว่าไม่ได้งานนี้

ต้องเป็นอย่างนั้นแน่ๆ

ฉัตรชวาก็ยิ้มให้ความช่างคิดของตัวเอง

เอาล่ะ เธอจะยอมแกล้งโง่กว่าปกติก็ได้ ทำเป็นไม่รู้ เพื่อให้
น้ำหวานได้เล่นตามแผน

ถ้าน้ำหวานอยากเซอร์ไพรส์ น้ำหวานก็จะได้สิทธิ์นั้นไปค่ะ!

ฉัตรชวาระหึมๆ ยิ้มอย่างมีความสุข ผันไปแล้วว่าโฆษณา
รถยนต์คันนี้จะทำให้พวกปากหอยปากปูที่เคยค่อนว่าเธอเกรดตก
เจียบเป็นหอยกาบถูกมัดถ่วงน้ำกึ่งานนี้

เจ้าของห้องเปิดประตูออกรับน้ำสาวโดยแกล้งป้อนหน้าซึ่งอย่าง
คนที่ไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่ากำลังจะถูกเซอร์ไพรส์ เรียกว่าเนียนกริบ
มืออาชีพแบบสุดๆ จับไม่ได้อย่างแน่นอน

"น้ำหวานมาหาฉัตร มีอะไรอะไรหรือคะ"

ดวงกลมขมวดคิ้ว มองหลานสาวด้วยความประหลาดใจ

ยัยฉัตรลึ่มงั้นหรือ คนที่ทำตัวราวกับปฏิบัติกันได้ ลึ่มนัด

สำคัญแบบนี้ได้ยังไง

ผู้เป็นน้ำซึ่งเพิ่งวางสายจากเอเจนซีไปเมื่อเช้าเริ่มลั้งเล

หรือจะไม่บอกดี

วันนี้วันเกิดยัยฉัตร เป็นวันไม่ควรซัดใจอย่างที่สุด ถ้าให้บอกเรื่องที่เอเจนซีเพิ่งแจ้งมา มีหวังยัยฉัตรได้วันจนชีวิตผู้จัดการไม่เป็นสุขแน่ๆ

"ว่าไงคะ... น้ำหวานมีอะไรจะบอกฉัตร"

คำถามชิ้นนี้ทำให้ดวงกมลแน่ใจว่าเจ้าตัวแค 'แก๊ง' ทำเป็นไม่รู้ด้วยเหตุผลบางอย่างที่นางไม่ค่อยจะเข้าใจนัก

ส่วนฉัตรขาที่เริ่มตีหน้าชื่อต่อไปไม่ไหว ถ้ามองออกมาอีกครั้งด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้นว่า

"ว่าไงคะน้ำหวาน มีอะไรจะเซอร์ไพรส์ฉัตรใช้มั้ย"

ดวงกมลลังเลอยู่ครู่ ก่อนตัดสินใจ

เอว่ะ ซ้าเรียวยังงี้ก็ต้องรู้ บอกๆ ไปเลยดีกว่า

"คุณศักดิ์โทรหาน้ำเมื่อเช้านี้ บอกว่าฉัตร..."

"ได้เป็นพรีเซ็นเตอร์คนใหม่!" หญิงสาวตะโกนแทรกขึ้นมาด้วยน้ำเสียงลิงโลด และหมุนตัวแสดงความดีใจเสียสามรอบ

ดวงกมลมองท่าทางโอเวอร์ของหลานสาวแล้วสรุปเอาว่าเจ้าตัวคงกำลังคิดว่าตัวเองเป็นนางเอกเรื่อง The Sound of Music ตอนหนีซิสเตอร์ออกมาร้องเพลงบนภูเขาแน่ๆ เลยหมุนตัวเสียกระโปรงปลิวแบบนั้น

"เขาโอเคเรื่องค่าตัวที่ทางเราเสนอไปใช้มั้ยคะ อ้อย เป็นวันเกิดที่ดีที่สุดๆ จริงๆ ตอนเห็นสีหน้าน้ำหวานที่แรก ฉัตรนึกว่าจะชวดแล้วเสียอีก ดินะที่ฉัตรฉลาด ไหวตัวทัน รู้ว่าน้ำหวานแค่จะแก๊งอำฉัตรเล่น"

"ยัยฉัตร..."

"แหม... น้ำหวานนี่ก็เล่นละครเก่งใช้บ่อยนะคะ หลอกจนฉัตรเกือบเชื่อแน่ะ"

"คือน้ำ..."

"ไม่ต้องขอโทษหรอกค่ะ ฉัตรไม่ถือ น้ำหวานสุดสำหรับฟ้ารถติด
มาบอกข่าวดีฉัตรถึงคอนโดฯ แบบเนี่ย ฉัตรรักตายเลย"

"ยัยฉัตร!"

เสียงเรียกดังกว่าปกติทำให้คนที่ดีใจไปล้วงหน้าหยุดชะงักและ
หันกลับมามอง

"อะไรคะน้ำหวาน"

"ฉัตรไม่ได้โฆษณาตัวนี้"

"อะไรนะคะ..."

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)